

Titel: Den Franske Reputations merkværdige Sygdom og derpaa fulgte Død og Begravelse. Med en endnu aldrig saa holden Liig-Procession ved hendes Biesettelse i Forglemmelsens-Tempel under en kort men ziirlig Parentation. Tilligemed en curieux Skrivelse fra de Elisæiske Marker af den avanturieuse Ridder Don Quixott til en fornemme Dame Donna Grandezza. Samt en Samtale imellem tvende vandrende Riddere Don Sebastian og Don Pedro, Halvbrødre til Donna Grandezza, og Don Quixotts Blodsforvandte. [oversat fra tysk af M.L. og dedikeret til Conrad Wilhelm von Alefeldt, guvernør i Kbh.]

Citation: "Den Franske Reputations merkværdige Sygdom og derpaa fulgte Død og Begravelse. Med en endnu aldrig saa holden Liig-Procession ved hendes Biesettelse i Forglemmelsens-Tempel under en kort men ziirlig Parentation. Tilligemed en curieux Skrivelse fra de Elisæiske Marker af den avanturieuse Ridder Don Quixott til en fornemme Dame Donna Grandezza. Samt en Samtale imellem tvende vandrende Riddere Don Sebastian og Don Pedro, Halvbrødre til Donna Grandezza, og Don Quixotts Blodsforvandte. [oversat fra tysk af M.L. og dedikeret til Conrad Wilhelm von Alefeldt, guvernør i Kbh.]", i *Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 18*, J. R. Thiele, 1770, s. 11. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_018-shoot-w1_018_002_p11_bZONE1189544/facsimile.pdf (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 18

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

de. Jagten har mæst været hendes største Fornøielse, og gjorde hun sig ei nogen Samvittighed over at betræde andres Ejenheder, og udtage det beste. Aar 1654 og følgende Aar, bestod hendes Lyst i at jage paa de spanske Fjelde: hun herte at Menneske Blod skulde give stor Curage til Jagt. Hvorfore Cromvel maatte overlade hende noget af den halsbuggede Kong Carl den I. Blod i Engeland, og lovede hun ham meget Got detsfore, da hun bekom samme i Dynstirken *).

Hun jagede derpaa i mange Aar, uden at blive træt, thi hun havde meget Rov for sig: endelig da hun paa engang syntes at have nok; hvilede hun sig ud, paa de Pyrenaiske Bierge, hvor Mazarin acomoderte hende meget galant paa Gasan-Den. Men hun mistede endelig snart denne Stætte, hun sørgede for denne Tienere, som havde forhindret hende i at see efter den unge Konge. Den doende Mazarin vidste det nok: hvorfore han med blege Læber gav Kongen den Lørdom: Han skulde see efter den franske Reputasjon med egne, men ikke med andres Dine. Han søgte, men fant hende ikke.

Duissidder fant han hende sidde midt imellem hans Raadsheerers Skatter og Midler, hvilket stod ham saa vel an, at han drog samme Rigdom
til

*) Aar 1662 overlob Engelenkerne Dynstirken til Franferig, for en vis Summa Penge.